

[Pia Kjærsgaard]

le menneskers troen på det begreb, der hedder organisatorisk frihed. Det er endnu et mindretal, men de har krav på beskyttelse; og når de tilmed har retten på deres side, er det fuldstændig urimeligt, at der ikke optrædes med helt anderledes fasthed fra regeringens side.

Når det drejer sig om lønaftaler, registrerer vi en hurtig og omgående indgriben fra regeringens side, men når personlige overgreb sker, glimrer regeringen med næsten total tavshed eller bjerge af forklaringer, der skal begrunde, hvorfor regeringen ikke kan gribe ind. Ja men hvis regeringen ikke kan gribe ind, men kun udtrykke forståelse og sympati for de ramte, hvorfor sørger man så ikke for at lave loven om, så den organisatoriske frihed sikres?

Til de socialistiske partier vil jeg ikke sige så forfærdelig meget. Man krøb uden om, som man plejer, og sagde egentlig nogenlunde de ting, jeg havde regnet med der ville blive sagt.

Hr. Ole Henriksen fra SF var hele vejen rundt med læger og advokater, og her vil jeg gerne præcisere, at vi fra fremskridtspartiets side er imod enhver form for tvang eller monopol; det skal der ikke herske spor af tvivl om.

Hr. Kaj Poulsen påtalte, at når de borgerlige – vi vil ellers gerne fritages for at kaldes de borgerlige – havde blandet sig i fagforeningerne, så var der kommet ulykkelige mennesker ud af det. Jeg kan garantere hr. Kaj Poulsen, at vi vil blande os endnu mere, og de eneste, der kan blive ulykkelige, er de socialdemokratiske pampere, som pludselig må se nogle af deres penge gå til spilde.

Vi vil fortsat kæmpe for den organisatoriske frihed, og jeg vil bede arbejdsministeren om at forklare – for det var ministeren ikke inde på i sit indlæg – hvordan man kan sidde en påstand overhørig, uden at man vil gribe ind, en rigtig påstand fra udenrigsministerens side i TV-Avisen i søndags om, at grundloven var brudt i dette land.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de dagsordensforslag, der er fremsat henholdsvis af hr. Maisted (FD) og fru Pia

Kjærsgaard (FP), blive foretaget i mødet i morgen, torsdag den 23. maj 1985.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om erstatningsydelse til patienter, der er kommet til skade ved LSD-behandling og LSD-forsøg.

Af Alice Faber (SF) m. fl.

(Fremsat 14/2 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det, vi i dag skal diskutere, er et forslag om erstatningsydelse til patienter, der, som det hedder i titlen, er kommet til skade ved LSD-behandling og LSD-forsøg.

Jeg vil gerne fremhæve, at jeg allerede for et halvt års tid siden nedsatte en arbejdsgruppe, der skulle opstille modeller for mulige fremtidige patientforsikringsordninger ved fejlbehandlinger og hændelige skader, ligesom jeg gerne vil understrege, at jeg allerede har bebudet, at jeg vil fremsætte et lovforslag om et nyt klagesystem, der sikrer en bredere vurdering af klager over begåede fejl i patientbehandlingen. Det vil som lovet ske straks i det nye folketingsår.

For så vidt angår LSD-sagen, har den som bekendt været diskuteret i mange år og med mange instanser involveret, nemlig både sundhedsstyrelsen, indenrigsministeriet, justitsministeriet, retslægerrådet, landsretten og folketingets ombudsmand. Dertil kommer, at skiftende indenrigsministre har besvaret en række spørgsmål fra folketinget vedrørende denne sag.

Jeg finder det derfor lidt uhyggeligt, at sagen pludselig på grund af TV kommer til at vække så stor opmærksomhed, men det skyldes vel den særlige form for journalistik, som blev anvendt ved udsendelsen i fjernsynet forleden. Så vidt jeg kunne se, kom der ikke nye momenter frem i sagen ved den lejlighed, men naturligvis kan det altid virke overvældende at komme så tæt ind på livet af andre menneskers skæbner. Men vi skal